ב"ה • ערב שבת קודש פרשת אחרי־קדושים • ז' באייר התשפ"ו • 24.4.26 • גיליון מס' 2051

שיחת השבוע

צעירי אגודת חב"ד
כל הלב לכל אחד

904 סניפים,
בתי חב"ד,
ברחבי הארץ

מלחמה באויב איננה גזענות

וכי יהודים בגרמניה הנאצית קראו להשמדת גרמניה? וכי הם פלשו לבתי תושבים שלווים וטבחו באנשים, נשים וטף?

מדי שנה קמים כל מיני חכמים בעיני עצמם, מתעטפים באדרת של מוסריות נאצלת, ומפריחים הצהרות המנסות להשוות את המתרחש בעם ישראל למה שקרה בגרמניה הנאצית. אלה אמירות מקוממות ומזעזעות, המבטאות קודם כול שנאה עצמית, וגם מנותקות לגמרי מהמציאות ומשקפות בלבול מושגים מוחלט וזילות נוראה של השואה.

מלבד הנזק העצום שהצהרות כאלה גורמות, כאשר אנטישמים ברחבי העולם ששים לצטטן ולתת להן פרסום עצום, יש בהם היפוך יוצרות ועיוות מוסרי מוחלט. וכי יהודים בגרמניה הנאצית קראו להשמדת גרמניה? וכי הם פלשו לבתי תושבים שלווים וטבחו באנשים, נשים וטף? איך אפשר להשוות את העם היהודי, הנאבק על נפשו מול המבקשים להשמידו, לחיות האדם הנאציות, שהוליכו לתאי הגזים מיליוני יהודים שלא עשו דבר נגדם?!

זכות השמירה על ייחודנו

בלבול המושגים הזה התחיל בנפנוף חסר אחריות במונח 'גזענות' כלפי עמדות שאין להן דבר עם גזענות ושנאת הזולת. גורמים מסוימים – מקצתם בכוונה תחילה ומקצתם בחוסר הבחנה – כורכים עמדות לגיטימיות לחלוטין עם 'גזענות', וכך מדביקים לעם ישראל את התווית המאשימה אותו במעשיהם של הגרועים שבאויביו.

האם שאיפתו של העם היהודי לשמור על ייחודו היא גזענות? האם הסירוב לצרף לא־יהודי למניין הוא גזענות? האם האיסור על יהודי להתחתן עם מי שאינו יהודי הוא גזענות? מי שמשיב על כך בחיוב שולל למעשה את דת ישראל כולה. אין הוא מבקר 'תהליכים' שמתחוללים 'בעת האחרונה', אלא את יסודות דתנו מאז מעמד הר סיני.

בלבול המושגים הזה מתקיים כל הזמן. פעמים רבות ראינו כותרות צעקניות המכריזות על 'גזענות' בחברה הישראלית, בעקבות סקרי דעת קהל. ומה הנתון המזעזע כל־כך את מחברי הסקר? – השיעור הגבוה (ברוך השם!) של יהודים המתנגדים לנישואי ילדיהם עם לא־יהודים. כדאי אולי להזכיר לכל ה'מזדעזעים', שאילו אבותיהם לא היו שומרים על העיקרון הזה, הם לא היו כאן כדי 'להזדעזע'.

האמונה המקורית. 'אתה בחרתנו' – סוד הקיום היהודי

אם זו 'גזענות', כי אז כל הגופים והארגונים העוסקים במאבק בהתבוללות ברחבי העולם הם גזענים. כל מי שפועלים לעידוד נישואין של יהודים עם בני עמם הם גזענים. ובעצם גם המדינה היהודית, שיש בה חוק שבות, המקנה זכויות מיוחדות לעולים יהודים, היא גזענית.

לא שנאת זרים

עוד דבר שנכרך עם גזענות הוא התגובה של יהודים כלפי אויביהם. יהודים ביהודה ושומרון אינם רוצים להעסיק ערבים לא מפני היותם 'גזענים', אלא מפני שהתברר כי הערבים שעבדו ביישובי העוטף סיפקו מידע לחמאס. המתנגדים להעסקת ערבים אינם פועלים מתוך 'גזענות', אלא מפני שעובדים כאלה נהפכו לא אחת למרצחים.

העם היהודי איננו שונא זרים. להפך, תורת ישראל מנחה אותנו לדאוג לשלומם של כל בני־האדם, כלשון הכתוב (ישעיה מה,יח) "לֹא־תֹהוּ בְרָאָהּ". אבל לעם היהודי נמאס לעמוד בחוסר אונים מול הקמים עליו לכלותו. אין זו 'גזענות', אלא תגובה בריאה של עם בריא.

יש חדש

פרקי אבות שלי

לקראת תהלוכות הילדים הגדולות של ל"ג בעומר הפיקו צעירי חב"ד ספר חדש ומרהיב, בהמשך לספרי 'תהילים שלי', 'התורה שלי', 'התפילות והברכות שלי'. הספר החדש נקרא 'פרקי אבות שלי', ובו הסבר בשפה פשוטה לכל משנה בפרקי אבות, לצד תובנות ורעיונות הקשורים לתוכנן. כמו־כן מוגשים סיפורים על מעשי חז"ל, מאוירים ביד אמן.

ספרונים חדשים

צעירי חב"ד הפיקו גם ספרונים חדשים: 'יותר טוב יחד' מגיש סיפור חז"ל על חשיבות החברות והוויתור לזולת. 'מחשבה טובה' שוזר סיפור מופתי על הבעש"ט עם סיפור פלאי על הרבי מליובאוויטש. הספרונים מנוקדים ומלווים איורים. כמו־כן הופיע ספרון מיוחד לגיל הרך, המספר על בריאת העולם.

זכות השתייה לילדים

שקיות ובקבוקי שתייה יחולקו בע"ה לילדים המשתתפים בתהלוכות. לתרומת 'ח"י רוטל' בעבור השתייה היכנסו לקישור: charidy.com/chay.

תורמים ח"י לכבוד בר יוחאי

תרמו שתייה לתהלוכות ל"ג בעומר לכבוד רבי שמעון בר יוחאי ותזכו לשפע ברכה משמים

זמני השבוע

	ירושלים	תל־אביב	חיפה	באר־שבע	אילת	ניו־יורק
	18:39	18:55	18:47	18:55	18:52	19:27
	19:53	19:55	19:56	19:54	19:49	20:29

פרקי אבות **פרק ג**

שבת, ישראל, קרם והזמנים

להרגיש טעם יהודי KEDEM

כל עלוני חב"ד
התקשרות פרשה
גם בדיגיטל - באתר חב"ד ישראל

יו"ר: הרב **יוסף־יצחק אהרונוב** • עורך: **מנחם ברוד** • יוצא לאור על־ידי **המרכז לעזרי שליחות** • ת"ד 1122 כפר חב"ד 6084000
דוא"ל: sichatashavua@gmail.com • נא לשמור על קדושת הגיליון • אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרותן
מחלקת המודעות (בלבד) של 'שיחת השבוע': טל' 053־3166532 • דוא"ל: m3166532@gmail.com

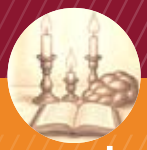

שולחן שבת

מעובד על־פי שיחותיו של
הרבי מליובאוויטש

עיבוד: לוי שייקביץ

שחיטת חוץ ומלכודת היצר

התורה אוסרת שחיטת קרבנות מחוץ לעזרה, ומזהירה (ויקרא יז,ז): "וְלֹא יִזְבְּחוּ עוֹד אֶת זִבְחֵיהֶם לַשְּׂעִירִם אֲשֶׁר הֵם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם". כלומר, יהודי מבקש להקריב קרבן לה', אבל הוא רוצה לעשות זאת במקום אחר ולא בעזרה. התורה מזהירה שמזה אפשר להידרדר לעבודה זרה ממש!

משמעות הדבר בעבודה הרוחנית תובן מהתבוננות במהותו של הקרבן. התורה מצווה (שם ו): "וְזָרַק הַכֹּהֵן אֶת הַדָּם עַל מִזְבַּח ה' פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְהִקְטִיר הַחֵלֶב". החֵלֶב (השומן) מייצג את כוח העונג שבנפש, שהוא המניע כל תהליך של מחשבה, דיבור או מעשה; והדם – "הדם הוא הנפש" – מבטא את הלהט והחיות.

גישה ערמומית

עניינו הכללי של קרבן הוא מסירת המשאבים האישיים לקב"ה. כדי שהמחשבה, הדיבור והמעשה יימסרו לקדושה, יש להתחיל בכוח העונג, שיהודי יתענג על קרבת ה', ואחר־כך לעורר את ההתלהבות, שאז כמו הדם שמעביר את החומרים החיוניים בכל הגוף – גם החמימות לקדושה תגיע למעשה, לדיבור ולמחשבה.

כאן באה אזהרת התורה מפני 'שחוטי חוץ'. יצר הרע עלול לבוא בערמומיות, כפי שחז"ל מגדירים אותו: 'אומן במלאכתו'. אין הוא מנסה להסית את היהודי לעזוב מייד את דרך האמת. הוא מנסה לנצל את העובדה שהיהודי עומד בתנועת נפש של 'קרבן', במסירת נפש, ולהפנות אותה אל ה'חוץ'.

תבטיח לתרום

אומר לו יצר הרע: אני מסכים שבהיותך יהודי עליך לעבוד את ה' מתוך מסירת נפש, ומכיוון שהקב"ה נתן לך כוחות עונג וחמימות, אל לך לעבוד את ה' באנחה, מתוך אילוץ וחוסר ברירה, אלא באופן של 'חֶלֶב ודם', מתוך עונג, להט וחיות; אבל אולי תעשה את כל זה 'בחוץ'?

ומוסיף היצר: אמנם לא ל'שעירים', לעבודה זרה, חס ושלום, אבל בתחומי הרשות! תבטיח לקב"ה וגם לעצמך, שאם תשקיע את העונג וההתלהבות שלך בעסקים, תתרום אחר־כך לא רק 'מעשר' לצדקה אלא 'חומש', ואפילו תוסיף עוד 'מחצית השקל'...

אזהרה והבטחה

אומרת התורה: זו מהותה של הגלות! כשאדם משקיע בעסקיו את כל העונג והחמימות שלו, במקום להפנותם לבית המקדש, המקום שבו בחר ה', שעליו יוקרבו הקרבנות – זוהי גלות! כדי לשלול זאת נדרשה בעירת אש תמידית במקדש, "על מזבח ה'", משום שהבעירה הפנימית הזו צריכה להיות בלתי־פוסקת.

אם חלילה נענים לפיתויי היצר, הרי בתחילה הוא מבקש להרחיב מעט את תחומי העונג והלהט, ולהפנותם לעבר העסקים ועניני העולם, אך בסופו של דבר עלולים להגיע למצב שהעונג והלהט עוברים "לשעירים אשר הם זובחים על פני השדה". התורה מזהירה אותנו מפני פיתויי היצר, ועם הציוויים ניתנת ההבטחה שנוכל להתגבר עליו ולהפנות את העונג והלהט לענייני הקדושה בלבד.

(משיחת י"א בניסן תשמ"א)

מן המעיין

קדושתי וקדושתכם

"קדושים תהיו, כי קדוש אני ה' אלוקיכם" (ויקרא יט,ב). "יכול כמוני תלמוד לומר כי קדוש אני – קדושתי למעלה מקדושתכם" (ויקרא רבה). "יכול כמוני", כשם שאני עומד ואין בי שינוי, כך תעמדו אתם במדריגת הקדושה במקום אחד. "תלמוד לומר כי קדוש אני, קדושתי למעלה" – מתעלית – "מקדושתכם". עליכם לעלות מעלה־מעלה במדריגת הקדושה, כי היקף קדושתי הוא בלי סוף.

(רבי דוד מקוצק)

כשמקדשים למטה

מה החידוש שקדושת ה' גדולה מקדושת ילוד אישה?! אלא יש לפרש זאת כך: קדושתי למעלה, הקדושה שלי למעלה, היא מקדושתכם: במידה שאתם מקדשים אותי למטה, כך שמי מתגדל ומתקדש בשמֵי מרום, כדברי הכתוב "תנו עוז לאלוקים".

(רבי יחיאל־מיכל מזלוצ'וב)

קדושה מלאה

"קְדֹשִׁים תִּהְיוּ" נכתב חסר, ואילו "כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי" כתוב מלא. רמז ש"קדושתי למעלה מקדושתכם" – הקדושה המלאה היא אצל הקב"ה לבדו.

(מעיינה של תורה)

יכול כמוני

רבי מנחם־מענדל מוורקה שאל: "כמוני?" – והשיב לעצמו: "כמוני". פירש את דבריו תלמידו, רבי בריש מביאלה: לכאורה הייתכן להעלות על

קדושים תהיו

הדעת לדמות קדושת אדם לקדושת הקב"ה, ואפילו רק בדרך שאלה?! אלא מכיוון שנשמת האדם היא חלק א־לוה ממעל, יש אפשרות כלשהי לכך. וזהו שענה לעצמו בניחותא: "כמוני".

ממה לפחד

"איש אימו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמרו" (ויקרא יט,ג). להבנת הסמיכות, חז"ל אמרו: שלושה שותפים באדם – הקב"ה, אביו ואימו. וזה הפירוש "קדושים תהיו" – עליכם להתקדש, כי קדוש אני, שהחלק שלי באדם קדוש הוא; אבל "איש אימו ואביו תיראו" – מהחלק של האב והאם שבכל אחד ואחד מכם – מזה צריך לפחד.

(רבי מאיר מפרמישלן)

אין זכות לגזור

כשנסע רבי ליבלה איגר לקוצק, רצה אביו רבי שלמה איגר לגזור עליו בגזירת כיבוד אב שיחזור. אמר הרבי מקוצק: חז"ל אמרו, שלושה שותפים באדם, הקב"ה אביו ואימו – אליי בא החלק של הקב"ה, ועליו אין לו הזכות לגזור.

ניסים בגשמיות

"את שבתותי תשמורו" (ויקרא יט,ג). יום השבת, שבת לה', מזכיר לנו כי הקב"ה מנהיג את עם ישראל בדרך על־טבעית. והעובדה שגם ענייניו הגשמיים של היהודי מתנהלים בדרך ניסית עוזרת לו להתנהג גם בעניינים אלה בקדושה ובטהרה.

(הרבי מליובאוויטש)

אמרת השבוע

זקן כמקור השפע

יהודי שעמד להשיא את בנו נסע עם החתן ועם בני המשפחה לחתונה, ובדרכם עברו דרך העיר וולברוז' (וולבוז' בפולנית). חסידים שהיו במקום הציעו לחתן להיכנס אל הצדיק רבי יעקב־משה מוולברוז', לקבל את ברכתו לחתונה.

אבי החתן לא נמנה עם החסידים, אבל מכיוון שבנו רצה לקבל את ברכת הצדיק, נכנס גם הוא, אך החליט שאם בהיכנסו תיפול עליו אימה – סימן שאכן הוא רבי.

המשפחה נכנסה להיכלו של הצדיק, ובאותו רגע נפל על אבי החתן פחד נורא, עד שמיהר להתחבא מאחורי תנור החורף. הרבי הורה למשמשו לקרוא לאותו יהודי. בתחילה ניסה האיש לומר למשמש שלא אליו הרבי התכוון, אך הרבי קרא מייד: "כן, כן, לך אני קורא!".

התייצב האיש לפניו והרבי שאלו: "מדוע אתה מגלח את זקנך?". השיב האיש שהוא צבע במקצועו ועובד עם הגויים. אמר לו הצדיק: "אם לא תגלח את זקנך אני מבטיח לך הצלחה בכל מעשיך". האיש קיבל זאת עליו, ואכן זכה להצלחה גדולה ביותר.

לוח יומי ללימוד הרמב"ם
כתקנת הרבי מליובאוויטש

ג' פרקים ליום

ש"ק הל' גירושין פרק יג.
הל' יבום וחליצה פרק א־ב
א' פרק ג־ה
ב' פרק ו־ח
ג' הל' נערה בתולה פרק א־ג
ד' הל' סוטה פרק א־ג
ה' פרק ד. הל' איסורי ביאה פרק א־ב
ו' פרק ג־ה

פרק אחד ליום

ש"ק הל' תפילין מזוזה וס"ת פרק ה
א' פרק ו
ב' פרק ז
ג' פרק ח
ד' פרק ט
ה' פרק י
ו' הל' ציצית פרק א

ח' - י"ד אייר

לשיעורים ולפרטים נוספים: chabadisrael.co.il/rambam

גאולפדיה

מנחם ברוד

המענה לזעקת עם ישראל

"לָמָּה נִגְרַע". הזעקה של בני ישראל "לָמָּה נִגְרַע!" פעלה שהקב"ה ייתן את מצוות פסח שני. הרבי מליובאוויטש לומד מכך איך צריכה להיות הזעקה על הגאולה (תורת מנחם תנש"א ג, עמ' 191):

"צועקים בני ישראל: 'למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה'?', הייתכן שנמצאים עדיין בזמן הגלות, שבית המקדש חרב, ואי־אפשר להקריב קרבנות?!...

"הטענה 'למה נגרע' שאודותה מדובר בכתוב, הייתה א) טענה של כמה אנשים בלבד, ב) ובנוגע לקרבן אחד בלבד... ואילו הטענה 'למה נגרע' בנוגע לזמן הגלות, היא א) בנוגע לכל בני ישראל, ב) בנוגע לכל הקרבנות, ג) וקרבנות בשלמותם שהיו צריכים להקריב על גבי המזבח בבית המקדש שבארץ ישראל – **הייתכן שבמשך יותר מאלף ותשע־מאות שנים לא יכולים כל בני ישראל להקריב קרבנות בבית המקדש?!...**

"ומזה מובן שהמענה האמיתי לטענה 'למה נגרע', הוא על־ידי זה שמתקנים ומשלימים את כל העניינים של הקרבת הקרבנות בגשמיות כפשוטם, שהיו חסרים במשך קרוב לאלפיים שנות הגלות, שכל זה **יתוקן ויושלם** בבית המקדש השלישי, 'מקדש אדנ־י כוננו ידיך', ש'בנוי ומשוכלל יגלה ויבוא מן השמים'...

"אומרת התורה שאין זה דבר האבוד, מכיוון שמתקנים ומשלימים החיסרון – בנוגע לחיסרון של הקרבת כל הקרבנות במשך קרוב לאלפיים שנה אצל כל בני ישראל, בוודאי ובוודאי שאין זה דבר האבוד, מכיוון שמתקנים ומשלימים החיסרון".

אהבת ישראל

בלי הזולת אינך שלם

כיצד אפשר להגיע לאהבת ישראל אמיתית לכל יהודי ממש? רבנו הזקן מבאר (לקוטי תורה ניצבים מד,א) שעל האדם להתבונן שהוא אינו יכול להיות מושלם בלי זולתו: "הנה כל ישראל הם קומה אחת שלמה, וכללות נשמותיהם נקרא כנסת ישראל... ולכן אמרו רז"ל הווי שפל רוח בפני כל אדם, לפי שיש בכל אחד ואחד בחינות ומדריגות מה שאין בחברו, וכולם צריכים זה לזה. ונמצא שיש יתרון ומעלה בכל אחד ואחד שגבוה מחברו וחברו צריך לו".

על כך מובא משל מגוף האדם: "כמשל האדם שהוא בעל קומה בראש ורגליים, שאף שהרגליים הם סוף המדריגה ולמטה, והראש הוא העליון ומעולה ממנו, מכל מקום הרי בבחינה אחת יש יתרון ומעלה לרגליים, שצריך להלך בהם, וגם הם מעמידי הגוף והראש... ונמצא שאין שלמות להראש בלתי הרגליים".

נקודת מבט נוספת היא ההתייחסות לנשמת היהודי. בכל אדם מישראל שוכנת נשמה אלוקית גבוהה ונעלה ביותר. אף אם הוא נגוע בחסרונות – אין הם אלא קליפתו החיצונית, ואילו בפנימיותו שוכנת נשמה אלוקית טהורה ויקרה מפז. מכאן מתחייבת אהבה לכל אדם מישראל, כבעל נשמה שהיא "חלק א־לוה ממעל ממש".

כל ההפרדה בין יהודי אחד למשנהו היא מצד הגוף בלבד, ואילו מצד הנשמות – כל הנשמות הן חטיבה אחת, כמו מיליוני תאים בגוף אחד גדול. לכן צריך לאהוב את היהודי השני, שכן הוא בעצם חלק ממך.

מעשה שהיה

מנדי שייקביץ

השגחה גלויה, נגד כל הסיכויים

שומעי לקחו של הרב יוסף־בנימין וייס, רב קהילת 'חיי נפש' בירושלים, ישבו מרותקים לסיפור האישי שסיפר להם במהלך סעודה שלישית בעת האחרונה. וזה הסיפור:

זה היה לא מכבר, כששהיתי בעיירת הנופש קאנזיי שבאיטליה למנוחה קצרה. כאשר בא הזמן לשוב לארץ, יצאנו לוונציה, והתכנית הייתה לשהות שם במשך היום והלילה, ולמחרת לטוס לארץ.

קודם לכן יצרתי קשר טלפוני עם רב הקהילה המקומית, הרב רמי בנין, שהוא שליח חב"ד בעיר, הפועל ללא לאות למען הפצת היהדות במקום. הוא הדריך אותי על מקום בית הכנסת, המקווה ועוד.

הגעתי לוונציה בשעות אחר הצוהריים, ופניתי לבית הכנסת לתפילת מנחה וערבית. אחרי התפילה נכנסתי לחנות מקומית, וכדי לשלם על קנייה קטנה של חמישה־עשר אירו הוצאתי מכיסי נרתיק של אל־על שהיה בו סכום כסף גדול. לאחר ששילמתי תחבתי את הנרתיק לתוך כיס פנימי במעיל שלבשתי, והמשכתי בדרכי.

כעבור שעתיים, כשהכנסתי את ידי לכיס, גיליתי לחרדתי שהנרתיק איננו. חיפשתי שוב ושוב, הפכתי את כל הכיסים אך לא מצאתי אותו. בדיקה פשוטה העלתה כי כשסיימתי לשלם בחנות והחזרתי את הנרתיק לכיס, הוא פשוט הוכנס לתוך נקודת החיבור של הפרווה, וככל הנראה נשר ברחובותיה של ונציה.

הייתי חסר אונים לנוכח הסכום הגדול שאבד. אחרי כמה דקות התעשתי ואמרתי לעצמי: יש בורא לעולם! הכול יהיה לטובה, וה' יאיר את עיניי!

החלטתי לחזור על המסלול שעשיתי באותן שעות, בתקווה למצוא את הנרתיק. עברתי רחוב אחר רחוב עד אותה חנות, כשעיניי סוקרות את הקרקע, אך האבידה לא נראתה. בחנות ביקשתי לעיין במצלמות האבטחה. שם אני נראה תוחב את הנרתיק לכיס ויוצא מהחנות, ולא רואים שהנרתיק נופל.

המסקנה הייתה שהנרתיק נפל אי־שם ברחובות העיר. הבנתי מייד את המשמעות. אך שיננתי לעצמי: כל מה שה' עושה, הכול לטובה.

ליתר ביטחון ניגשתי לתחנת המשטרה. השוטרים רשמו את הפרטים, אך אמרו לי ביושר שבמקום כזה, עם המוני תיירים וכייסים מיומנים, הסיכוי למצוא אבידה נמוך מאוד.

יצאתי מתחנת המשטרה ואמרתי לעצמי: ריבונו של עולם, רק אתה יכול להשיב את האבידה לבעליה. אם אני ראוי לכך, אנא פקח את עיניי ואראה נפלאות.

שרשרת ההשגחה. "כמה מופרך שתימצא אבידה ברחובה של ונציה" (צילום ונציה: מרדכי לובצקי, COL). משמאל: הרב וייס

> ניגשתי לתחנת המשטרה. השוטרים רשמו את הפרטים, אך אמרו לי ביושר שבמקום כזה, עם המוני תיירים וכייסים מיומנים, הסיכוי למצוא אבידה נמוך מאוד

כאן עליי לעצור ולספר עוד פרט: בעת שהייתי בקאנזיי שהה עימי איש חסד נפלא, מבוני ארץ ישראל, ר' שלום וסרטייל. הוא הזמין כמה מוצרים, ומכיוון שהיה עליו לצאת בדחיפות לענייניו, לא המתין למשלוח וביקש ממני לשלם תמורתם במקומו. את הקבלה על התשלום הכנסתי לתוך הנרתיק שבו היה הכסף. מייד לאחר מכן יצאנו לוונציה.

בחזרה לאירוע האבידה. שבתי למלון שבו שכנתי, שקוע במחשבותיי. פתאום רץ לעברי הרב בנין, שאותו הכרתי רק באותו היום. "הרב וייס!", קרא, "אני מחפש אותך בנרות!".

בטרם הספקתי להגיב שאל: "האם איבדת סכום כסף? הרי שלך לפניך!", והושיט לי את הנרתיק האבוד.

הייתי המום לחלוטין. התברר שבתוך אלפי התיירים שפקדו את ונציה היה גם יהודי יקר מאמסטרדם, שהבחין ברחוב בנרתיק של אל־על. הוא פתח אותו ומצא בו את הכסף.

האיש חיפש בנרתיק ומצא בו את הקבלה מהמלון בקאנזיי, הנושא את השם 'יוסף־בנימין וייס'. מייד התקשר למזכירות המלון וביקש לשוחח עם האיש.

במזכירות השיבו לו שהאיש כבר נסע לוונציה, וערכו מייד שיחת ועידה עם בית חב"ד המקומי, עם הרב בנין, ושאלו אם הוא מכיר יהודי זה. הרב בנין השיב כי אכן זכה להכיר את האיש היום בפעם הראשונה...

"אין לך מושג כמה מופרך שתימצא אבידה ברחובה של ונציה", אמר לי הרב בנין בהתפעלות, "ויותר מזה – שתוחזר בשלמותה!". התרגשתי מאוד והודיתי לה' על כל הטוב שגמל עימי.

כאשר אני מתבונן לאחור, איני יכול שלא למנות את שרשרת ההשגחה שחוויתי ביום אחד: עשיתי טובה לחבר ושילמתי בעבורו, וכך קיבלתי 'קבלה' על שמי, שאותה הכנסתי לנרתיק ולא השלכתי. זכיתי להכיר את שליח חב"ד, וכך ידע לזהות אותי. במזכירות המלון בחרו לפנות דווקא לבית חב"ד, ולא אל גורם אחר. עצם היות הנרתיק של אל־על משך את תשומת ליבו של יהודי שעבר במקום וגרם לו להרים את האבידה.

מעל הכול זכיתי לראות בעיני בשר את ההשגחה הפרטית של הקב"ה בכל רגע ורגע. אין מקרה; יש בורא לעולם!

(על־פי משה ויסברג, 'בחדרי חרדים')

סובלים מאקזמה / פסוריאזיס / גרד שלא עובר / יובש / מחלות עור אחרות? האם שמעתם על הפטנט הישראלי **מיביום**?

די לסבול! יש פרוביוטיקה חדשנית לעור!

שירות לקוחות: 058-5554181
להזמנות באתר: www.mibiome.co.il

חדש! סרום פרוביוטי טבעי לפנים פורמולה מוגנת בפטנט בינלאומי **המיקרוביום שלך שוב צעיר**
[נכשיו במחיר השקה לזמן מוגבל. זמין באתר בלבד]

מה עושה את הסרום שלנו ייחודי? צמצום קמטים • תומך בשיקום המיקרוביום של העור
מעניק לחות ממושכת וגמישות טבעית • נספג במהירות, מתאים גם לעור רגיש • 100% מרכיבים טבעיים, ללא מים או חומרים סינתטיים

לרשימת בתי מרקחת וחנויות טבע ברחבי הארץ: mibiome.co.il/points-of-sale

רציתי לשאול

עם הרב **ישעיהו גרליצקי**
בית חב"ד באוניברסיטת תל־אביב

אומרים שכל אחד חייב גם ללמד אחרים, אבל אני רוצה לנצל כל רגע פנוי כדי ללמוד בעצמי ולהשלים ידע בתורה החסר לי.

ראשית חשוב לזכור שלימוד התורה לא נועד לצבירת ידע או לחידוד המוח. מטרת הלימוד להביא אור אלוקי לעולם, ובכלל זה הנחלת התורה לעוד יהודים. כך נפתחים פרקי אבות: "משה קיבל תורה מסיני", ומייד "מסרה ליהושע", וכך הלאה, עד להכרזת אנשי כנסת הגדולה – "והעמידו תלמידים הרבה". זו תכלית הכול!

מעניין שכבר במקורה הראשוני של מצוות לימוד התורה, הוקדם הלימוד לאחרים, "וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ" ("לבניך – אלו התלמידים"), ל"וְדִבַּרְתָּ בָּם", הלימוד לעצמך.

מובן שאי־אפשר ללמד בלי ללמוד תחילה, וככל שנלמד יותר לעצמנו, נוכל להצליח להוסיף וללמד. כך אנו מתפללים: "תן בליבנו בינה, להבין ולהשכיל, לשמוע, ללמוד" לעצמנו, ורק אחר־כך "וללמד" לאחרים.

על האדם לברר היטב לעצמו, בכנות, מתי וכמה זמן עליו להקדיש ללימוד האישי, כדי שיוכל לקיים את התכלית – הנחלת התורה. זה תלוי בכל אדם לפי אישיותו, כישוריו וסדר יומו. יש כלל אצבע אחד, שאותו שמענו מהרבי: אין לדחות הזדמנות ללמד אחרים, בטענה ש"עדיין לא למדתי מספיק בעצמי". וכפי שהתפרסמה אמרת הרבי: "אם אתה יודע רק אות 'אלף', ויש יהודי שעדיין איננו יודע 'אלף', למד אותו 'אלף'! וכשתדע גם 'בית', תלמד אותו 'בית'".

מניסיוני כשליח אעיד, שהמחויבות ללמד אחרים, גם את הדברים הפשוטים ביותר, היא המוסיפה מחויבות והצלחה בלימוד התורה האישי, בכמות ובאיכות. וכבר הבטיחו חז"ל: "הלומד על־מנת ללמד, מספיקין בידו ללמוד וללמד". והבטיח רבנו הזקן, שעל־ידי המאמץ לקרב יהודי שני לתורה, "נעשים מוחו וליבו זכים אלף פעמים ככה", והאדם מצליח הרבה יותר גם בלימוד התורה לעצמו.

הלכה למעשה

הרב שמעון גדסי
שליח באפקה ת"א, ראש כולל 'שמן למאור'

שאלה: האם אדם חייב לסכן את עצמו כדי להציל את הזולת?

תשובה: אמרו חז"ל: כל המקיים נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא. וכל היכול להציל ונמנע מלהציל – הרי זה עובר על הציווי "לא תעמוד על דם רעך", והרי זה כאילו הרגו בידיים. ועל כן, הרואה את חברו טובע בים או כל צרה אחרת שבאה עליו ויכול להצילו הוא בעצמו, או יכול לשכור אחרים להצילו – חייב לעשות כל שביכולתו להצילו. ואף אם ספק אם יוכל להצילו – עליו להשתדל בהצלתו.

אם הוא עצמו ייכנס לסכנת חיים בעקבות זאת, או אפילו לספק סכנה – אל לו לסכן את עצמו, מכיוון שנאמר על המצוות "וחי בהם", ואדם אינו מצווה לבוא לידי ספק סכנה בקיום מצוות "לא תעמוד על דם רעך".

גם השומע אנשים הרוקמים מזימה לעשות רעה ליהודי שני או טומנים לו מלכודת – עליו ליידע אותו, ומובן שאם יכול להניאם מכך – עליו לעשות ככל שביכולתו שלא יאונה ליהודי כל רע. ואם התעלם ואף לא גילה זאת לאותו יהודי – הרי הוא עובר על האיסור.

גם אם האדם רואה מצב שאין בו סכנה מיידית, אך הוא עלול להתפתח למצב סכנה – עליו לעשות כל שביכולתו למנוע זאת. יש הסוברים שהרואה נהג שאינו זהיר בנסיעתו על הכביש, שהתרו בו והוא מוסיף לסכן אחרים, או הרואה אדם עם לקות ראייה או הסובל ממחלת הנפילה המנסה להוציא רישיון נהיגה ברמייה – מחובתו להודיע זאת לרשויות, כדי להציל אחרים מסכנה, מדין "לא תעמוד על דם רעך".

מקורות: סנהדרין לז,א. איסור והיתר הארוך נט,לח. רמב"ם הל' רוצח ושמירת נפש פ"א הי"ד. שו"ע אדה"ז או"ח סי' שכט ס"ח, ובחו"מ הל' נזקי גוף ונפש ס"ז. וראה עוד שם בסי' שטז סכ"ב. לקו"ש חכ"ח עמ' 153 הערה 19. שו"ת יחוה דעת ח"ד סי' ס.

תַּקְצִיר: מִתּוֹךְ חֹסֶר הֲבָנָה מְזַמֵּן הַשּׁוֹפֵט עַסַאקְלַה אֶת מַר פִּיל, הֲלֹא הוּא הַפִּיל הַחוֹלֶה מִגַּן הַחַיּוֹת, לְדִיּוּן בְּבֵית הַמִּשְׁפָּט

מַר פִּיל מִתְעַצְבֵּן

הַשּׁוֹפֵט עַסַאקְלַה נָקַשׁ בְּעֵטוֹ עַל הַשֻּׁלְחָן בְּעַצְבָּנוּת. כְּבָר אַרְבַּע דַּקּוֹת חָלְפוּ מֵאָז הַשָּׁעָה 12 בַּצָּהֳרַיִם וּמַר פִּיל עֲדַיִן לֹא הוֹפִיעַ לַדִּיּוּן! הַשּׁוֹפֵט עַסַאקְלַה שָׁנָא אִחוּרִים. כְּאִלּוּ לֹא דַּי בְּכָךְ, הִגִּיעוּ לְאָזְנָיו פִּתְאוֹם קוֹלוֹת מְשֻׁנִּים, קוֹלוֹת שֶׁהָלְכוּ וְקָרְבוּ וְהִתְגַּבְּרוּ, וּפָרְטוּ בְּתִקֶף עַל עֲצַבָּיו הָרְגוּזִים. הַשּׁוֹפֵט אָהַב לִשְׁמֹעַ בְּאוּלָם בֵּית הַמִּשְׁפָּט אֶת עַצְמוֹ בִּלְבַד. כָּל רַעַשׁ אַחֵר טָרַד אֶת שַׁלְוַת רוּחוֹ. הוּא נָעַץ מַבָּט חָרִיף בַּדְּלָתַיִם הָעֲנָקִיּוֹת

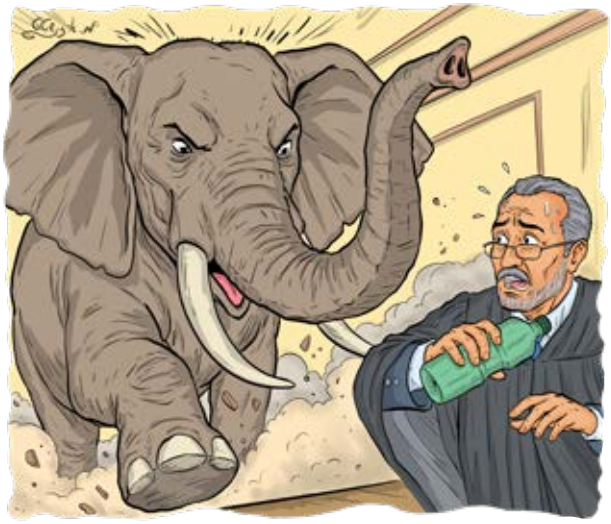

שֶׁל אוּלָם הַמִּשְׁפָּט, וְהֵכִין עַל לְשׁוֹנוֹ מִתְקָפָה חֲרִיפָה עַל הַמְּרֵעִישִׁים שֶׁקָּרְבוּ וְהָלְכוּ וְעָמְדוּ כַּנִּרְאֶה לְהִכָּנֵס פְּנִימָה! אַךְ אֶת אֲשֶׁר חָזוּ עֵינָיו בַּשָּׁנִיּוֹת הַקְּרוֹבוֹת לֹא הֶעֱלָה עַל דַּעְתּוֹ בַּחֲלוֹמוֹתָיו הַשְּׁחֹרִים בְּיוֹתֵר:

לְפֶתַע נִפְתְּחוּ דַּלְתוֹת הָאוּלָם וְאֶל בֵּית הַמִּשְׁפָּט נִכְנַס קוֹמְמִיּוּת – פִּיל! פִּיל אַפְרִיקָנִי אֲמִתִּי בְּגֹדֶל טִבְעִי, לְצִדּוֹ מְאַמְּנוֹ הָאַפְרִיקָנִי, הַנַּעַר צ'י, וּמֵאֲחוֹרָיו צ'י שָׁלֵם שֶׁל אֲנָשֵׁי תִּקְשֹׁרֶת עוֹלְצִים, מְתַקְתְּקִים בְּמַצְלְמוֹתֵיהֶם וּמַסְרִיטִים בְּהִתְלַהֲבוּת חַסְרַת מַעְצוֹרִים אֶת הַמַּעֲמָד הַנָּדִיר.

בְּמֶשֶׁךְ הַקְּרִיָּרָה הָאֲרֻכָּה שֶׁלּוֹ כְּשׁוֹפֵט כְּבָר חָזָה הַשּׁוֹפֵט עַסַאקְלַה אֵי־אֵלּוּ הַפְתָּעוֹת. אֲבָל שׁוּם דָּבָר בַּעֲבָרוֹ לֹא הִכְשִׁיר אוֹתוֹ לְהַפְתָּעָה מוּזָרָה וּמַבְהִילָה שֶׁכָּזֹאת. הוֹסִיפוּ לְכָךְ אֶת עֲצַבָּיו הָרְגוּזִים מִמֵּילָא וְקִבְּלוּ הַר גַּעַשׁ בְּדְמוּת שׁוֹפֵט.

צ'י הַמְסַכֵּן! עֲדַיִן לֹא הֵבִין עִבְרִית כַּהֲלָכָה, אֲבָל הוּא שָׁחָטַף עַל הָרֹאשׁ. הַשּׁוֹפֵט עַסַאקְלַה קָם עַל רַגְלָיו וְצָרַח בְּמִלּוֹא גְּרוֹנוֹ עַל הַנַּעַר הַנִּפְחָד, שֶׁלֹּא הֵבִין מָה רוֹצֶה מִמֶּנּוּ הַשּׁוֹפֵט הַנִּכְבָּד. מַחֲזֶה מוּזָר וּמְבַדֵּחַ כָּזֶה לֹא נִרְאָה מֵעוֹלָם בָּאוּלָם, וְאַנְשֵׁי הַתִּקְשֹׁרֶת הַמִּתְפַּקְּעִים מִצְּחוֹק לֹא הֶחְמִיצוּ אַף שְׁנִיָּה אַחַת.

הַיָּחִיד בָּאוּלָם שֶׁבָּחַר לְהָגִיב לִצְרָחוֹתָיו שֶׁל הַשּׁוֹפֵט בְּצוּרָה הוֹלֶמֶת הָיָה ...הַפִּיל! הוּא, כְּחַיָּה לֹא טִפְּשָׁה כְּלָל, קָלַט אֶת נְקֻדַּת הָעִנְיָן, שֶׁהָאִישׁ הַכּוֹעֵס עִם הַגְּלִימָה הַשְּׁחֹרָה מְאַיֵּם בְּמִלּוֹא גְּרוֹנוֹ עַל מְטַפְּלוֹ־אֲהוּבוֹ, צ'י! וְהוּא לֹא הִתְכַּוֵּן לַעֲבֹר עַל כָּךְ בִּשְׁתִיקָה. הוּא נָעַץ אֶת עֵינָיו הַקְּטַנּוֹת בְּנִחִישׁוּת בַּשּׁוֹפֵט, זָקַף אֶת חִדְקֵי הָאַרְךְ אֶל־עָל, וְ...פָּתַח בִּשְׁעָטָה מְתוּנָה וְהֶחְלֵטִית קָדִימָה, הַיְשֵׁר אֶל הַשּׁוֹפֵט! לֹא הָיָה כָּל סָפֵק בַּאֲשֶׁר לְכַוָּנוֹתָיו. זַעֲקַת פְּחָדִים נִתְמַלְּטָה מִגְּרוֹנוֹ שֶׁל הַשּׁוֹפֵט.

***

הָאוּלָם כֻּלּוֹ עָצַר אֶת נְשִׁימָתוֹ בַּחֲרָדָה. דֵּי בָּרוּר הָיָה שֶׁהַקְּרִיָּרָה הָאֲרֻכָּה שֶׁל מַר עַסַאקְלַה עוֹמֶדֶת לְהִסְתַּיֵּם בְּצוּרָה זְוָעָתִית בְּתוֹךְ שְׁנִיּוֹת, אֶלָּא שֶׁלֹּא הָיָה הַרְבֵּה מָה לַעֲשׂוֹת. גַּם צ'י הַצָּעִיר שֶׁזִּנֵּק מִבֹּהַל בְּעִקְבוֹת הַפִּיל וְהָלַם עַל רַגְלָיו בְּכָל כּוֹחוֹ, לֹא הִרְשִׁים בְּמְיֻחָד אֶת הַפִּיל הַנִּזְעָם, שֶׁהֶחְלִיט לְמַצּוֹת הַפַּעַם אֶת הַדִּין עִם הָאִישׁ בַּגְּלִימָה הַשְּׁחֹרָה.

סַפָּל אַחֲרֵי סַפָּל הִתְנַפֵּץ לִשְׁבָבִים תַּחַת כַּפּוֹת רַגְלֶיהָ שֶׁל הַחַיָּה הַזּוֹעֶמֶת, וְהַמֶּרְחָק בֵּינָהּ לְבֵין קָרְבָּנָהּ, שֶׁעֲמַד קָפוֹא מִפְּחַד מְשַׁתֵּק, הִצְטַמְצֵם בִּמְהִירוּת. בַּשְּׁנִיָּה הָאַחֲרוֹנָה הִתְעַשֵּׁת הַשּׁוֹפֵט, וּכְטוֹבֵעַ הַנֶּאֱחָז אַף בְּגִבְעוֹל קַשׁ, אָחַז בַּחֵפֶץ הַיָּחִיד שֶׁעָמַד עַל שֻׁלְחָנוֹ, בְּבַקְבּוּק סֹם הַ'פִּילְסִידוֹפוֹנוּס' הָעֲצָמָתִי, וֶהֱטִיחוֹ בְּכָל כּוֹחוֹ בְּפַרְצוּפוֹ שֶׁל הַפִּיל הַתּוֹקֵף, בְּעוֹד הַבַּקְבּוּק עוֹשֶׂה אֶת דַּרְכּוֹ הַיִּשֵּׁר אֶל תּוֹךְ פִּיו הַפָּעוּר. בְּרֶגַע זֶה נִבְלַם הַפִּיל בְּאֶמְצַע. מִסְתַּבֵּר שֶׁהַכַּמּוּת הַגְּדוֹלָה וְהַמֻּרְכֶּזֶת שֶׁל הַסֹּם הֶחֱזִיק עֶשְׂתָּה אֶת שְׁלֹהֶ וְהַפִּיל הָעֲנָק כָּרַע פִּתְאוֹם עַל בִּרְכָּיו, עָצַם אֶת עֵינָיו, שָׁמַט אֶת חִדְקּוֹ וְ...נִרְדַּם!

הַשּׁוֹפֵט עַסַאקְלַה הִתְמוֹטֵט וְהִתְיַשֵּׁב עַל מְקוֹמוֹ חִוֵּר כְּסִיד. אֲנָחַת רְוָחָה פָּשְׁטָה בָּאוּלָם. וְרַק מַר אֲמְנוֹן, שֶׁחָשַׁב צַעַד אֶחָד קָדִימָה, יָדַע כִּי שִׁמְחָתוֹ שֶׁל הַשּׁוֹפֵט עַל הַצָּלְתוֹ מֻקְדֶּמֶת מִדַּי...

הַמַּצְלְמוֹת תִּקְתְּקוּ מִכָּל עֵבֶר, וְעַשְׂרוֹת עִתּוֹנָאִים אָצוּ־רָצוּ לְנַסּוֹת לִרְאֵיֵן אֶת הַשּׁוֹפֵט הֶהָמוּם, שֶׁאַךְ עַתָּה נִצַּל מִמָּוֶת אַכְזָרִי. מַר אֲמְנוֹן צָפָה מִן הַצַּד בְּכָל הַמִּתְרַחֵשׁ. מוֹחוֹ הַמִּתְחַכֵּם נָעֲרַךְ בְּמְהִירוּת לִקְרַאת הַמַּצָּב הֶחָדָשׁ.

הֶמְשֵׁךְ יָבוֹא

פָּרָשָׁה מִי יוֹדֵעַ

לַעֲשׂוֹת מָה שֶׁקָּשֶׁה

שְׁאֵלָה: בְּפָרָשָׁתֵנוּ הַתּוֹרָה מְצַוָּה "אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ", וּמַקְדִּימָה אֶת הָאֵם לָאָב; וְאִלּוּ בַּעֲשֶׂרֶת הַדִּבְּרוֹת הָרִקְדָּם הָאָב לָאֵם – "כַּבֵּד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמֶּךָ". מַדּוּעַ?

תְּשׁוּבָה: רָשִׁ"י מְפָרֵשׁ שֶׁבְּאֹפֶן טִבְעִי יְלָדִים מַרְגִּישִׁים פַּחַד וְיִרְאָה מִפְּנֵי אַבָּא וּמְכַבְּדִים וְאוֹהֲבִים אֶת אִמָּא. לָכֵן בְּכִבּוּד הוֹרִים הָקְדַּם הָאַבָּא, וְאִלּוּ בְּיִרְאָה מִפְּנֵיהֶם הָקְדְּמָה הָאִמָּא, כִּי זֶה מָה שֶׁיּוֹתֵר קָשֶׁה לָנוּ.

הָרַבִּי מִלְיוּבָּאוִיטְשׁ אוֹמֵר שֶׁבְּנִקְדָּה הַזֹּאת טָמוּן הָאֶתְגָּר הָעִקָּרִי בַּחַיִּים – לֹא לְהִתְנַהֵג עַל־פִּי הַטֶּבַע שֶׁלָּנוּ אֶלָּא לְשַׁנּוֹת אֶת הַמִּדּוֹת. הַתּוֹרָה מְעוֹדֶדֶת אוֹתָנוּ לְהַתְחִיל לְהִשְׁתַּנּוֹת עַל־יְדֵי קִיּוּם מִצְוַת כִּבּוּד הוֹרִים וְיִרְאָה מִפְּנֵיהֶם.

שְׁאֵלָה: אַחֲרֵי "אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ" נֶאֱמַר "וְאֶת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמֹרוּ". מָה הַקֶּשֶׁר בֵּין הַדְּבָרִים?

תְּשׁוּבָה: רָשִׁ"י מַסְבִּיר שֶׁכִּבּוּד הַהוֹרִים אֵינוֹ יָכוֹל לָבוֹא עַל חֶשְׁבּוֹן מִצְווֹת אֲחֵרוֹת. אִם אָב מְצַוֶּה אֶת בְּנוֹ לְחַלֵּל אֶת הַשַּׁבָּת – אָסוּר לַבֵּן לִשְׁמֹעַ בְּקוֹלוֹ. ה'חִדּוּשֵׁי הָרִי"ם' מִגּוּר אוֹמֵר שֶׁיֵּשׁ דִּמְיוֹן בֵּין שְׁמִירַת שַׁבָּת לְבֵין כִּבּוּד אָב וָאֵם. כְּשֵׁם שֶׁאָנוּ שׁוֹמְרִים אֶת הַשַּׁבָּת מִפְּנֵי שֶׁכָּךְ צִוָּה אוֹתָנוּ הַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הוּא, וְלֹא מִפְּנֵי שֶׁאָנוּ רוֹצִים לָנוּחַ, כָּךְ מוֹרָא אָב וָאֵם אֵינֶנּוּ עִנְיָן שֶׁל נִימּוּס, אֶלָּא יֵשׁ לַעֲשׂוֹת זֹאת כִּי כָּךְ הַבּוֹרֵא מְצַוֶּה.

שְׁאֵלָה: מַדּוּעַ הַצִּוּוּיִים בְּפָרָשָׁתֵנוּ נִכְתְּבוּ בִּלְשׁוֹן רַבִּים, "אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ", וְאִלּוּ בַּעֲשֶׂרֶת הַדִּבְּרוֹת נֶאֶמְרוּ בִּלְשׁוֹן יָחִיד – "כַּבֵּד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמֶּךָ"?

תְּשׁוּבָה: סֵפֶר הַזֹּהַר מַסְבִּיר שֶׁבְּמַתַּן תּוֹרָה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיוּ שְׁרוּיִים בְּאַחְדוּת, "כְּאִישׁ אֶחָד בְּלֵב אֶחָד", וְלָכֵן אֱלוֹקִים דִּבֵּר אֲלֵיהֶם בִּלְשׁוֹן יָחִיד. אֲבָל פָּרָשַׁת קְדוֹשִׁים נֶאֱמְרָה אַחֲרֵי חֵטְא הָעֵגֶל, וְעִם הַחֵטְא בָּאוּ הַפִּרּוּד וְהַמַּחְלֹקֶת, וְלָכֵן הַצִּוּוּיִים נֶאֶמְרוּ בִּלְשׁוֹן רַבִּים.

חֲכָם הָרָזִים

מֵאֵת: דָּנִיאֵל גּוֹרְדוֹן
אִיּוּר: מָרְדְּכַי אַיְיזֶנְשְׁטָט

תַּקְצִיר: לְאַחַר שֶׁהָיָה קְצָרָה הוֹדִיעַ רַבִּי יְהוֹנָתָן אַיְבְּשִׁיץ שֶׁאֵכֶן יֵשׁ לוֹ תְּשׁוּבָה, אַךְ בְּקֹשׁ שֶׁהִיא תִּכָּתֵב וְתִשָּׁמֵר בְּמַעֲטָפָה סְגוּרָה, עַד שׁוּבוֹ שֶׁל הַקֵּיסָר מִמַּסָּע הַצַּיִד

הֲלָכָה בְּשָׁבוּעַ

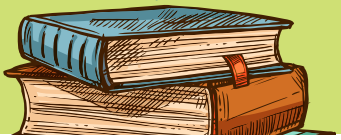

מִצְוָה לָקוּם כְּשֶׁנִּכְנָס תַּלְמִיד־חָכָם לָאוּלָם, גַּם אִם הוּא צָעִיר, כְּדֵי לְכַבֵּד אוֹתוֹ. וּכְשֶׁנִּכְנָס אָדָם זָקֵן, מִבֶּן שִׁבְעִים שָׁנָה וָמַעְלָה, יֵשׁ לָקוּם לִכְבוֹדוֹ גַּם אִם אֵינוֹ תַּלְמִיד־חָכָם.

מָה רַבּוּ מַעֲשֶׂיךָ ה'

גְּלִישָׁה לֵילִית

מְכֻנִּים אוֹתָם 'לַמּוּרִים מְעוֹפְפִים', אֲבָל הֵם לֹא בְּדִיּוּק לַמּוּרִים וְגַם לֹא בְּדִיּוּק מְעוֹפְפִים. הַכִּירוּ אֶת הַגְּלִשָׁנָאִים – בַּעֲלֵי־חַיִּים קְטַנִּים, שֶׁחַיִּים בְּיַעֲרוֹת הַגֶּשֶׁם שֶׁל דְּרוֹם־מִזְרַח אַסְיָה.

הֵם שׁוֹקְלִים בֵּין קִילוֹגְרָם אֶחָד לִשְׁנַיִם, אָרְכָּם עַד אַרְבָּעִים סֶנְטִימֶטְרִים, וְיֵשׁ לָהֶם זְרוֹעוֹת דַּקּוֹת. אֲבָל קְרוּמֵי הָעוֹר שֶׁמְּתוּחִים בֵּין גַּפֵּיהֶם – הֵם הַסִּפּוּר הַמְעַנְיֵן בְּיוֹתֵר.

בִּזְכוּת הַקְּרוּמִים הָאֵלֶּה הַגַּלְשָׁנָאִים מְרַחֲפִים וְדוֹאִים בֵּין הָעֵצִים, וְהַקְּרוּמִים מְשַׁמְּשִׁים לָהֶם כַּחֲלִיפַת כְּנָפַיִם מְיֻחֶדֶת. הַ'גְּלִימָה' הַזּוֹ מְחֻבֶּרֶת מִצַּוָּארָם וְעַד קְצֵה זְנָבָם. הֵם פּוֹרְשִׂים אוֹתָהּ כְּשֶׁהֵם רוֹצִים לַעֲבֹר מֵעֵץ לְעֵץ. תּוֹךְ כְּדֵי קְפִיצָה הֵם פּוֹרְשִׂים אֶת הַיָּדַיִם וְהָרַגְלַיִם לַצְּדָדִים, וְנֶהְפָּכִים לְסוּג שֶׁל 'מַצְנַחַ' חַי. הַ'חֲלִיפָה' בּוֹלֶמֶת אֶת הָאֲוִיר וּמְאַטָּה אֶת מְהִירוּת הַצְּנִיחָה. כָּךְ הַגַּלְשָׁנָאִים יְכוֹלִים לִדְאוֹת לַמֶּרְחַקִּים גְּדוֹלִים, לִפְעָמִים אֲפִלּוּ לְיוֹתֵר מִמֵּאָה מֶטְרִים (כְּאָרְכּוֹ שֶׁל מִגְרַשׁ כַּדּוּרֶגֶל!).

הַגַּלְשָׁנָאִים נֶחְשָׁבִים בַּעֲלֵי־חַיִּים בַּיְשָׁנִים. הֵם פְּעִילִים בִּשְׁעוֹת הַלַּיְלָה. יֵשׁ לָהֶם עֵינַיִם גְּדוֹלוֹת, שֶׁעוֹזְרוֹת לָהֶם לִרְאוֹת הֵיטֵב בַּחֲשֵׁכָה וּלְחַשֵּׁב בְּדִיּוּק הֵיכָן נִמְצָא הָעֵץ הַבָּא שֶׁהֵם רוֹצִים לִנְחוֹת עָלָיו. הֵם 'טָסִים' בְּשֶׁקֶט מֻחְלָט בֵּין הָעֵצִים, וּמְחַפְּשִׂים אֶת הַמָּזוֹן הָאָהוּב עֲלֵיהֶם – עָלִים, פְּרָחִים מְתוּקִים וּפֵרוֹת טְעִימִים.

אִמָּא גַּלְשָׁנָאִית אֵינָהּ מַשְׁאִירָה אֶת הַתִּינוֹק שֶׁלָּהּ בַּקֵּן, אֶלָּא נוֹשֵׂאת אוֹתוֹ אִתָּהּ. הוּא נִצְמָד בְּחָזְקָה לַבֶּטֶן שֶׁל אִמּוֹ, נֶאֱחָז בָּהּ הֵיטֵב בְּעֶזֶרֶת צִפָּרְנָיו, וּמִצְטָרֵף אֵלֶיהָ לַטִּיסָה הַמְּהַנָּה.

הַגַּלְשָׁנָאִים מַעֲדִיפִים לְהִשָּׁאֵר מְסִוִּים בֵּין עַנְפֵי הָעֵצִים. מִסַּיַּעַת לָהֶם הַפְּרָוָה הַמְּנֻקֶּדֶת שֶׁלָּהֶם, שֶׁדּוֹמָה לַחֲזִזִית שֶׁגִּדְלָה עַל עֵצִים, וְכָךְ הֵם יְכוֹלִים לְהִנָּצֵל מִטּוֹרְפִים. הָאוֹיֵב הַמְּסֻכָּן בְּיוֹתֵר שֶׁלָּהֶם הוּא הָעַיִט הַפִּילִפִּינִי.

האור של אורי מוסיף להאיר

תעודת זהות. ירון-אברהם גרינברג, בן 60, תושב שכונת נווה גן בפתח־תקווה. אביו של הלוחם אורי גרינברג הי"ד, שנפל בחודש ניסן האחרון בקרב מול מחבלי חיזבאללה בלבנון.

אור. אורי שלי נולד בי"ד בכסלו, סמוך לחנוכה, ולכן קראנו לו אורי. היה ילד מצטיין, מלא אור. כשהיה בכיתה ב התחלנו את דרכנו בתשובה, והוא עבר לבית ספר דתי. בהמשך למד בישיבה בגבעת שמואל, הצטיין בלימודים, ובהמשך בתיכון הדתי הדר בפתח־תקווה. הוא היה ילד עם לב זהב, תמיד אוהב לעזור, פעיל בתנועות נוער.

הקרבה. אחרי התיכון התגייס לפרויקט מנהיגות, ומשם לצוללות. אחרי חמישה חודשים אמר לי: "אבא, אני רוצה להיות לוחם בגולני". הוא רצה להילחם למען עם ישראל, להגן על עם ישראל. ידעתי שזה לא פשוט בעבורו מבחינה פיזית, אבל הוא התעקש. עבר מסלול קשה, התגבר על אתגרים, ובסוף נבחר למצטיין מסלול.

גשר. אורי תמיד חיפש ונמשך לחברות אמיתית, לקירוב לבבות. חבריו מספרים שהיה דבק חברתי; מגשר, מחזק, מרים את כולם. האחדות הייתה אצלו ערך עליון. אורי נלחם למען כל עם ישראל.

קרב. בח' בניסן האחרון אורי שלנו נפל בקרב בלבנון. הסיירת התקדמה בדרך לכיבוש הכפר דיר סריאן. בשתיים לפנות בוקר, בערפל כבד, זיהו רחפן של חזבאללה וירו בו. פתאום שמעו מהסבך קריאות של המחבלים. אורי רוקן עליהם שתי מחסניות, אבל כדור שנורה מהסבך פגע בו.

תפילין. לאורי הייתה נשמה גבוהה. הוא נולד בשבת, גדל בבית של תשובה. לקראת בר־המצווה שלו ביקש תפילין כתב אדמו"ר הזקן. ילד בגיל הזה מבקש דבר כזה? אשתי, שמוצאה מנווה דקלים שבגוש קטיף, מספרת שכשהיינו בניצן נחשף אורי לתפילין האלה, ומאז התעקש עליהן. אחרי שנפל, התחלתי להניח את התפילין שלו. אני מרגיש שאני מחובר אליו. מחובר לבורא. התפילה שלי חזקה יותר.

אמונה. ארבעה דורות היינו מנותקים מתורה ומצוות, וברוך ה' שזכינו להתקרב. פעם אחת, כשהייתי במשבר, שכנים בעלי תשובה נתנו לי ספר 'אגרות קודש' של הרבי, והמליצו לי לכתוב לרבי. האיגרת שפתחתי ריגשה אותי מאוד. הרבי כותב שם על ישועה גדולה, וכך היה. מאז החיים שלי השתנו. אני משתדל ללמוד, להתחזק.

הרבי. ברגע שכתבתי לרבי, עירבתי אותו בחיים שלי וכל המשמעות שלנו כאן בעולם החלה להתמלא. התחלתי להשתתף בשיעורי תניא, ואני בקשר קרוב מאוד עם השליח בשכונה, הרב חיים מרטון. יש לי גם קשר מיוחד עם השליח הרב בן־ציון ברנדלר. שניהם אהובים ויקרים לליבי.

רוחניות. כל המשפחה נסחפה בגל הרוחני. אשתי התחילה ללמוד תניא. הבת שלי נועה התחזקה בחסידות. ביום כיפור האחרון התפללנו נעילה ברחוב, בבית הכנסת הפתוח של הרב מרטון. מאות אנשים באו, והייתה אווירה של קדושה ממש. אשתי אמרה לי: "באחדות כזאת בשמחת תורה כולם 'שתחררו", וכך היה. חב"ד מאירה לנו את החיים, את השכונה, ואת כל עם ישראל. אתם צריכים לראות את הילדים הקטנים שמחים ומאושרים לפגוש את הרב חיים.

אהבת חינם. המסר שאורי השאיר אחריו הוא המסר שחי בו תמיד: אחדות. אורי נלחם למען כל עם ישראל, ונפל למענו. נפל לפני חג הפסח, לפני ספירת העומר – ימים שבהם צריכים להתחזק באחדות, ולפני חג השבועות – זמן שבו היינו כאיש אחד בלב אחד. במתן תורה היינו כעם אחד, ואורי חי את זה. כידוע, איננו מוקפים חובבי ציון, ולכן מחובתנו להיות מאוחדים ולנהוג באהבת חינם. זה מה שאורי רצה. זה מה שהוא היה.

אביו של הלוחם אורי גרינברג הי"ד, שנפל בקרב בלבנון, מספר על הנשמה הגבוהה, על ההתמסרות להגנת הארץ, על האחדות שפעל למענה ועל בקשתו לקראת בר־המצווה

החייל אורי גרינברג הי"ד. ביקש תפילין אדמו"ר הזקן

ירון עם השליח הרב מרטון. כל המשפחה נסחפה בגל הרוחני"